

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/73/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8212209957
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8212209957.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a členov senátu JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta, sudcu spravodajcu, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o. , so sídlom Pribinova 25, Bratislava 811 09, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava 813 11, Župné námestie 13, IČO: 00166073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č.k. 4C/216/2012-63 zo dňa 5.11.2014 zhodou hlasov členov senátu, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca proti žalovanej domáhal majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 768,95 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/475/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 726,54 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/477/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 756,04 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/476/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 532,92 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/471/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 125 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 1342,43 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/472/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 236,36 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 46,87 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník

4C/468/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1420,25 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 284,05 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/478/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 2071,15 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 414,23 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/473/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 2601,69 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 520,34 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 3C/470/2012), náhrady majetkovej škody vo výške 1435,48 € a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 287,10 € (pôvodná sp. zn. OS Svidník 4C/469/2012). Okresný súd Svidník uznesením č. k. 4C/468/2012-7 zo dňa 9.10.2012 rozhodol o spojení vyššie označených 10 vecí na spoločné konanie s tým, že toto bude na Okresnom súde Svidník vedené pod spisovou značkou 4C/468/2012.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 539/2010 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému V. U. o vymoženie sumy 163,17 s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 472/2012) bola dňa 14.7.2010

pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 25.8.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením z 11.5.2012, právoplatným 20.7.2012.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 744/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému D. H. o vymoženie sumy 3460,13 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 471/2012) bola dňa 31.10.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23.11.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením zo 17.5.2010, proti ktorému podal žalobca 18.6.2010 odvolanie, na základe ktorého Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 2 CoE 2/2011 z 27.1.2011 rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 433/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému G. T. o vymoženie sumy 89,23 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 476/2012) bola dňa 2.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 6.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 24.2.2010, proti ktorému podal žalobca 29.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 12 CoE 15/2010-30 zo 17.6.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 7Er 409/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej T. I. o vymoženie sumy 769,41 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 477/2012) bola dňa 18.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 27.4.2010, proti ktorému podal

žalobca 20.5.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 CoE 54/2010 z 11.8.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Podaním doručeným súdu 20.1.2011 žalobca vzal späť odvolanie a žiadal odvolacie konanie zastaviť.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 6Er 387/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému D. I. o vymoženie sumy 211,38 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 475/2012) bola dňa 25.6.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.7.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 3.3.2010, proti ktorému podal žalobca 29.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 16 CoE 38/2010 z 20.5.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník 21.5.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Proti uzneseniu sa odvolal žalobca a odvolací súd uznesením č. k. 16CoE 153/2013 z 24.10.2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er 387/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnému I. B. o vymoženie sumy 94,96 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 468/2012) bola dňa 26.6.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 24.7.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 24.2.2010, proti ktorému podal žalobca 25.3.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 15 CoE 34/2010 z 2.7.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na

ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník 21.5.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Proti uzneseniu sa odvolal žalobca a odvolací súd uznesením č. k. 16CoE 153/2013 z 24.10.2013 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 3Er 624/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej G. A. o vymoženie sumy 493,34 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 478/2012) bola dňa 25.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 29.3.2010, proti ktorému podal žalobca 22.4.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 5 CoE 55/2010 z 8.7.2010 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Následne Okresný súd Svidník opätovne 7.3.2011 exekučné konanie zastavil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er 542/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej I. U. o vymoženie sumy 419,57 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 473/2012) bola dňa 4.8.2009 pred súdnym exekútorom spísaná

zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 17.9.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 15.10.2010, proti ktorému podal žalobca 8.11.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 3 CoE 15/2011 zo 6.4.2011 tak, že uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Er 627/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej G. L. o vymoženie sumy 533,76 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 470/2012) bola dňa 7.9.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 14.10.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 25.2.2010, proti ktorému podal žalobca 12.4.2010 odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Prešove uznesením sp. zn. 17 CoE 34/2010 z 29.6.2010 tak, že vec vrátil exekučnému súdu ako predčasne predloženú. Následne uznesením sp. zn. 17 CoE 65/2010 z 24.8.2010 odvolací súd potvrdil prvostupňové rozhodnutie vo výroku o zastavení exekúcie.

Z obsahu spisu Okresného súdu Svidník sp. zn. 2Er 497/2009 prvostupňový súd zistil, že v exekučnej veci oprávneného (žalobcu) proti povinnej I. J. o vymoženie sumy 269,05 € s príslušenstvom (tejto exekučnej veci sa týkala žaloba žalobcu pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 469/2012) bola dňa 24.7.2009 pred súdnym exekútorom spísaná zápisnica obsahujúca návrh na vykonanie exekúcie, exekučným titulom bol rozsudok rozhodcovského súdu, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 26.8.2009, súd zastavil exekučné konanie uznesením z 19.10.2010, proti ktorému podal žalobca 9.11.2010 odvolanie, ktoré vzal neskôr späť, a preto odvolací súd odvolacie konanie zastavil.

Po vykonaní dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že v danom konaní žalobca nepreukázal splnenie postupu podľa § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Potvrdenie o prijatí tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v súvislosti s tým- ktorým príslušným exekučným konaním pritom žalobca bol povinný predložiť k jednotlivým žalobám (§ 79 ods. 2 O. s. p.). Zo žiadnej žaloby nevyplýva taká skutočnosť, pre ktorú by ich predložiť nemohol. V jednotlivých žalobách žalobca buď uviedol, že skutočnosti, ktoré preukazujú prijatie tej- ktorej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, sa nachádzajú v spise Okresného súdu Svidník týkajúceho sa povinného G. D., prípadne neuviedol žiadny údaj a odkázal na spis Ministerstva spravodlivosti SR. Pokiaľ ide o spis týkajúci sa povinného G. D., v tomto prípade ide o vec, ktorá s týmito spojenými vecami nesúvisí. Žalobca teda v žiadnom jednotlivom prípade (čo sa

týka týmto prvostupňovým rozsudkom zamietnutých žalôb) nepreukázal splnenie zákonných podmienok pre samotné podanie týchto žalôb (samotnú žalovateľnosť jednotlivých nárokov na súde). Toto nie je možné vyvodiť ani z vyjadrenia žalovanej podaného v tomto konaní, nakoľko táto iba vo všeobecnosti konštatuje, že 23.4.2012 jej boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bez toho, aby explicitne potvrdila že išlo o žiadosti týkajúce sa nárokov uplatňovaných práve v tomto konaní tunajšieho súdu. Súd teda nemal preukázané, že v konkrétnych prípadoch týkajúcich sa uplatnených nárokov v tomto konaní došlo pred podaním žalôb skutočne k predbežnému

prerokovaniu nárokov podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Dôkazné bremeno ohľadne splnenia zákonných podmienok podľa vyššie citovaných ustanovení § 15 ods. 1 a § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. vo vzťahu k preukázaniu samotnej možnosti a oprávnenia podať súdu jednotlivé žaloby, ktoré boli prejednávané v tomto konaní, je pritom podľa súdu výlučne na žalobcovi. Zistenie, že pred podaním žaloby všeobecnému súdu žalobca nepreukázal, že v týchto právnych veciach požiadal žalovanú o predbežné prerokovanie nároku o náhradu škody, tvorí ratio decidendi tohto rozhodnutia. Žalobca v žalobách dôvodil aj takými argumentmi, ktoré nezodpovedajú obsahu exekučných spisov. Napríklad vo veciach pôvodne vedených na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4C/471/2012, 4C/472/2012, 4C/475/2012 a 4C/477/2012 namietal, že súd s výraznými prietiahmi rozhodol o žiadostiach súdneho exekútora na vykonanie exekúcie ich zamietnutím, pričom uviedol aj konkrétne dátumy vydania týchto rozhodnutí. Žalobcom uvádzané dátumy vydania daných rozhodnutí vôbec nezodpovedali údajom v spise. Navyše nie vo všetkých týchto veciach došlo k zamietnutiu žiadostí súdneho exekútora o udelenie poverenia, ale vo veciach sp. zn.: 4C/471/2012 a 4C/477/2012 došlo k zastaveniu exekučného konania. Prvostupňový súd konštatoval, že pokiaľ ide o exekučné konanie vedené pod sp. zn. 7Er 409/2009 (žaloba pôvodne vedená pod sp. zn. 4C 477/2012), odvolací súd uznesením z 11.8.2010 zrušil prvostupňové rozhodnutie o zastavení konania a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie. Z obsahu spisu súd nezistil, aby Okresný súd Svidník vo veci ďalej konal. &práve v tomto prípade sa od žalobcu očakávalo, aby si svoje právo chránil účinným a zákonným spôsobom a aby podal sťažnosť predsedovi súdu, v ktorého kompetencii bolo zjednanie nápravy. Z obsahu spisu však nevyplýva, aby žalobca takúto sťažnosť podľa § 62 a násl. zákona č. 757/2004 Z. z. podal. To isté je potrebné konštatovať aj vo vzťahu k exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 4Er 627/2009 (žaloba vedená pod sp. zn. 4C 470/2012), v ktorej odvolací súd uznesením z 24.8.2010 potvrdil rozhodnutie súdu vo výroku o zastavení exekúcie, avšak výrok o trovách konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil Okresnému súdu Svidník na ďalšie konanie. Hoci všeobecné súdy sú primárnymi ochrancami práv účastníkov konania a sú povinné poskytovať súdnu ochranu v požadovanej kvalite, účastník konania by mal tiež v záujme účinnej a efektívnej ochrany svojich práv využiť všetky právne prostriedky na ich ochranu. V danej veci sa tak nestalo.

Lehota 15-dňová v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa vzťahovala iba na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v prípade, ak by súd nezistil rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, a plynula až od doručenia tej- ktorej žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uvedená 15-dňová lehota však, vychádzajúc zo znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (v znení účinnom v každom jednotlivom období ako sú odcitované vyššie), sa nevzťahovala na rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ak súd zistil rozpor žiadosti, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Ak by zákonodarca zamýšľal stanoviť pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dňovú alebo inú lehotu, zaiste by to bol v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku priamo a výslovne uviedol. Ak ale zákonodarca v § 44 ods. 2 druhá veta Exekučného poriadku výslovne uviedol, že „ak súd nezistí rozpor...do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu“ a potom v samostatnej tretej vete tohto ustanovenia osobitne uviedol, že „ak súd zistí rozpor...žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne“ bez toho, že by tam explicitne stanovil lehotu. Súd nepochybuje, že v takom prípade neprichádza

do úvahy iný výklad ako ten, že pre rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na

vykonanie exekúcie žiadna zákonná lehota stanovená nebola a nie je. Ak žalobca argumentuje prietiahmi spôsobenými nerozhodnutím v zákonnej lehote, súd vo vzťahu k neexistencii zákonnej lehoty pre zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pripomína, že aj v zmysle judikatúry

Ústavného súdu SR samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prietahy v konaní, viď napr. (Nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02).

Prvostupňový súd zároveň konštatoval, že z obsahu exekučných spisov Okresného súdu Svidník, s ktorými sa oboznámil v rámci dokazovania v tejto veci, ako aj z jeho vlastnej činnosti (§ 121 O. s. p.) a z ďalších u neho vedených vecí žalobcu proti žalovanej, mu je známe, že žalobca inicioval obrovské množstvo exekučných konaní na podklade nespôsobilých exekučných titulov - rozhodcovských rozsudkov, a preto vyvodzoval právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v takýchto konaniach, ktoré boli od začiatku nedôvodné a neopodstatnené, lebo na ich iniciovanie žalobca nemal spôsobilý exekučný titul, považuje súd za neadekvátne. Aj legitímne očakávania, na ktoré sa žalobca odvolával, treba posudzovať s prihliadnutím na to, že žalobca sa dobrovoľne a sám rozhodol iniciovať tieto exekučné konania práve na podklade rozhodcovských rozsudkov, kde bolo vzhľadom na platnú právnu úpravu nevyhnutné preskúmať rozhodcovské doložky, skúmať či sa vymáha právom dovolené plnenie, pričom exekučné konania boli v prevažnej miere vyhlásené za nedôvodné a neprípustné. Exekučný súd v konaniach, v ktorých podľa názoru žalobcu mu vznikla majetková škoda vo výške zodpovedajúcej istine s príslušenstvom, konanie (s výnimkou konania voči povinnému I. B., kde žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie bola zamietnutá) zastavil dôvodiac nezákonnosťou vedenia exekučného konania na základe exekučného titulu, ktorý priznáva nedovolené plnenie, plnenie v rozpore s dobrými mravmi, či v dôsledku jeho nepreskúmateľnosti. Nároky žalobcu na náhradu majetkovej škody vo výškach zodpovedajúcich istinám s príslušenstvom (konania týkajúce sa povinných I. B., G. A., I. U., G. L. a I. J.) sú absolútne nedôvodné, nakoľko žalobcovi uvedené škody nevznikli. Žalobca nepreukázal, že postupy exekučného súdu v označených konaniach spôsobili zánik jeho ďalších plánovaných podnikateľských aktivít (nešpecifikoval ich), už vytvorených podnikateľských plánov, či hospodársku stratu. Podľa názoru súdu tu ide iba o ničím nepodložené tvrdenia žalobcu. Na margo tvrdenej frustrácie považuje súd za potrebné dodať, že žalobca v exekučných konaniach nevystupoval ako povinný, voči ktorému by sa viedlo nedôvodné exekučné konanie, ale ako oprávnený, ktorý sám nedôvodné konanie inicioval. Žalobca v žiadnom jednotlivom prípade nepreukázal nielen skutočný vznik nemajetkovej ujmy na jeho strane, ale ani nijako obsahovo nešpecifikoval ani jeden z faktorov, na ktoré treba prihliadať pri prípadnom určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Z dikcie tohto zákonného ustanovenia vyplýva aj nemožnosť odvodzovania výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. od zásad pre určovanie výšky primeraného finančného zadosťučinenia, ktoré priznáva Ústavný súd SR v prípadoch zistenia porušenia práv v konaní podľa tretej časti, druhej hlavy, šiesteho oddielu zákona č. 38/1993 Z. z.. Pokiaľ ide o žaloby, v ktorých si žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výškach po 20 % z tej- ktorej istiny s príslušenstvom, súd nemal preukázané, aby v dotknutých exekučných konaniach došlo k nezákonnému, či nesprávnemu úradnému postupu exekučného súdu a zároveň nemal za preukázané, aby žalobcovi vôbec vznikla nemajetková ujma. Vzhľadom na

všetky vyššie uvedené skutočnosti a dôvody súd žaloby o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu zamietol.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že súd náhradu trov konania účastníkom nepriznal z dôvodu, že žalobca bol v spore neúspešný a žalovanej trov konania nevznikli.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Navrhol rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Ako dôvod uviedol, že postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom, že v konaní došlo k vadám, k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci tým, že súd nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy. Tieto odvolacie dôvody konkretizoval tým, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnu úpravou obsiahnutou v § 9 ods. 2 a zákona č. 514/2003 Z. z.. V právnom štáte nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenia zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a potom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd pri svojom rozhodovaní je viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/212 Z. z. a nemohol

interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona a v znení zákona č. 412/2012 Z. z.. Súd svojím rozhodnutím de jure a de facto aplikoval princíp pravej retroaktivity, čo je neprípustné. Ďalej uviedol, že súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Tvrdí, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lége ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Európsky súd pre ľudské práva opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prietahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležitě, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory, ako napr. rozsah nevybavenej agendy a podobne. Žalobca vôbec nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústreďenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril.

Odvolačiaci súd preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania, s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Žalobca ho vypracoval bez toho, aby sa oboznámil so samotným rozhodnutím a ním

tvrdené odvolacie dôvody sa v podstatnej miere nevzťahujú na prejednávajúcu vec. Odvolačiaci súd sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a len na zdôraznenie jeho správnosti k tam uvedeným dôvodom dodáva:

Súd prvého stupňa vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, na základe ktorého správne zistil skutkový stav a vo veci aj správne rozhodol. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa zodpovedajú vykonanému dokazovaniu a odôvodnenie rozhodnutia má podklad v zistení skutkového stavu.

V prejednávanej veci nie je namieste odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v tom, že aplikácia ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý podrobne upravuje podmienky, na základe ktorých možno usúdiť na vznik nesprávneho úradného postupu v podobe prietahov v konaní, nie je možné aplikovať na právne vzťahy, pri ktorých malo dôjsť k zodpovednostnému vzťahu medzi účastníkmi konania pred účinnosťou tohto zákonného ustanovenia (§ 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.), pretože by išlo o retroaktivitu pri aplikácii právneho predpisu. Toto ustanovenie zákona č. 514/2003 Z. z. bolo zavedené do tohto zákona zákonom č. 412/2012 Z. z. s účinnosťou od 1.1.2013, preto je toto zákonné ustanovenie priamo aplikovateľné len na zodpovednostné právne vzťahy upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. len tie, ktoré vznikli od 1.1.2013. Prvostupňový súd týmto novelizovaným ustanovením neargumentoval.

V tejto súvislosti je však potrebné konštatovať, že vo veci nedošlo k sťažnostiam na prietahy v konaní, k disciplinárnemu postihu sudcu v tejto súvislosti alebo k vydaniu právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý by prietahy v konaní konštatoval.

Je potrebné súhlasiť s právnou analýzou právnych predpisov vzťahujúcich sa na predmetnú vec vykonanú súdom prvého stupňa a uvedenú v odôvodnení jeho rozhodnutia.

Taktiež je potrebné súhlasiť so závermi súdu prvého stupňa uvedenými v odôvodnení jeho rozhodnutia, že žalobca neunesol dôkazné bremeno pri preukázaní vzniku škody, vo forme majetkovej ujmy nakoľko nepredložil na súde relevantné dôkazy dokumentujúce skutočnú výšku tejto škody a predovšetkým jej vznik.

Ako dôvody pre priznanie žalovanej nemajetkovej ujmy nemožno akceptovať to, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom, mohlo dôjsť k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným alebo k insolvencii povinného, prípadne, že táto situácia si vyžadovala kroky smerujúce k zabezpečeniu vymožitelnosti pohľadávky a príslušenstva, pretože samotná žaloba tieto okolnosti udáva len ako možné riziká bez ich dostatočného podloženia a preukázania.

Taktiež je správny názor súdu prvého stupňa, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetných exekučných veciach (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Rovnaké závery platia aj v tých konaniach v ktorých sa žalobca pred ich zlúčením

domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu oneskorenej zmeny súdneho exekútora. Rovnako v týchto veciach je potrebné zdôrazniť, že nebola preukázaná ani príčinná súvislosť medzi postupom súdu prvého stupňa v predmetných exekučných veciach (ktorý v zmysle vyššie uvedeného nie je možné považovať ani za prieťahy v konaní) a eventuálnym vznikom škody alebo nemateriálnej ujmy.

Záverom je potrebné poukázať na skutočnosť, že samotná okolnosť zmeny súdneho exekútora nemôže mať vplyv na priebeh exekúcie a akokoľvek ovplyvniť jej priebeh, nakoľko, kým o tejto zmene povereného exekútora nie je právoplatne kladne rozhodnuté, je povinný v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 Exekučného poriadku sa o jej vykonanie postarať a pokračovať bez akýchkoľvek obmedzení v tejto exekúcie pôvodne vykonaním exekúcie poverený súdny exekútor.

Z týchto dôvodov odvolací súd v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Potvrdený bol aj výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Dotknutou osobou oprávnenou podať odvolanie mohol byť len žalovaný, ktorý takéto odvolanie nepodal.

Úspech v odvolacom konaní mal taktiež žalovaný, preto mu v súlade s § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O. s. p. vzniklo právo na náhradu všetkých účelne vynaložených trov odvolacieho

konania. Žalovanému však žiadne odvolacie trovy nevznikli, ani nepodal návrh na náhradu takýchto trov. Preto odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov.

Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.